

...nihil eiusmodi incidunt ut laoreet magna aliquam erat volutpat. Ut enim ad minimam veniam, quis nostrum tation ullamcorper suscipit lobort

ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Οι συμμετοχές του σχολείου μας στο Ποιητικό Συμπόσιο

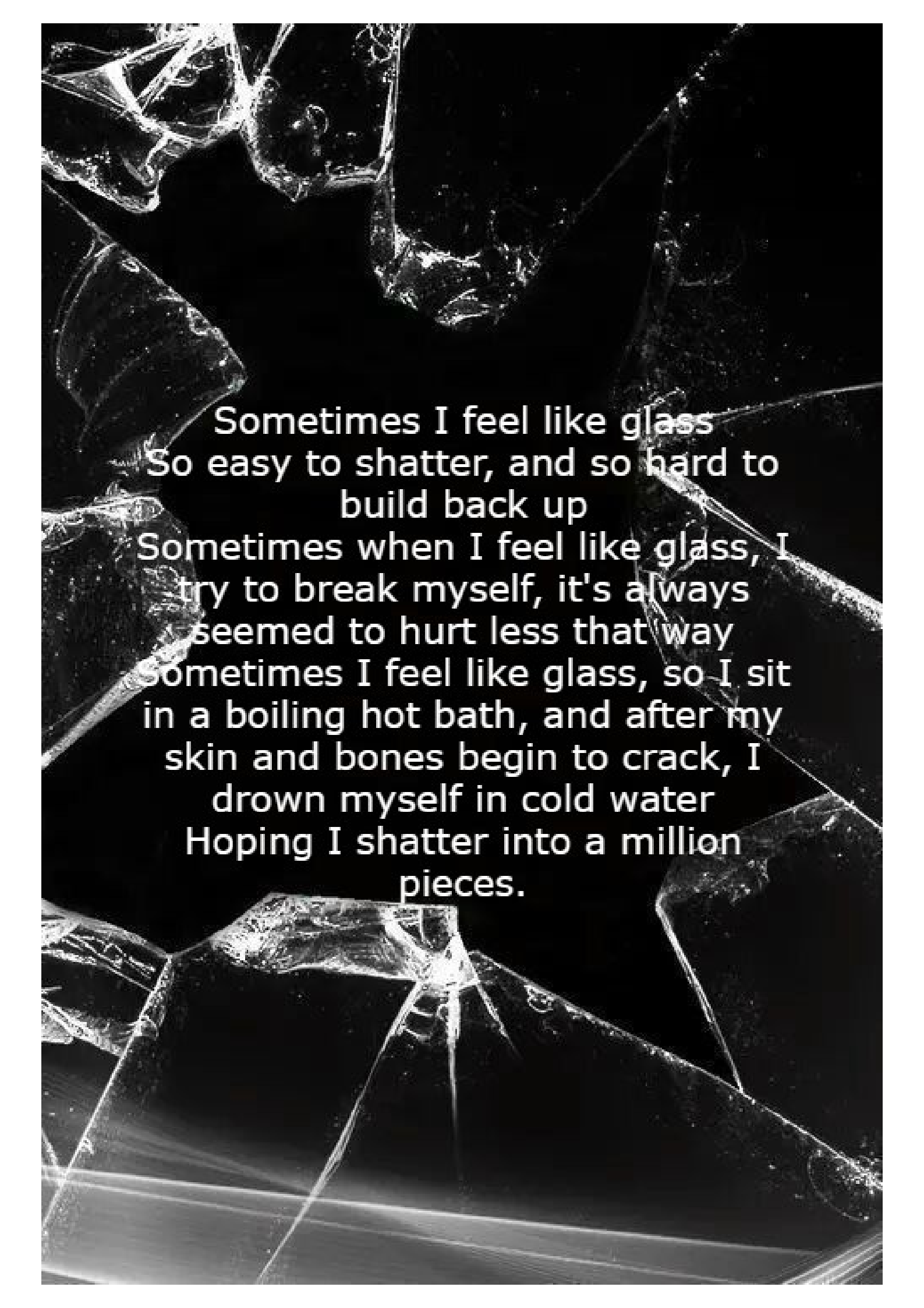

ΑΠΑΛΗ Συνωνυμία

Μονόπλευρη απάντηση
Ήταν λίγος ο χρόνος;
Ή ήταν απλά, διασκορπισμένος στο χώρο;
Τόσο, που αχνοφαίνεται ένα μέλλον με
ελπίδες
Και εκείνες να γελάνε στην ιδέα

Το τέλος θολό, γλυκό
Άκρως μεθυστικό
Ρώτησα και εκείνες, τις άχαρες, τις
συγχυσμένες κοπέλες για την πλήρη
κατάσταση
«Πλήρης επίγνωση για ένα τίποτα» μου
ψιθύρισαν
Η αρχή μιας συνειδητοποίησης.
(ρεαλιστική επανάληψη)

Ήταν μόνο η ιδέα
Μια κραυγή χωρίς ηχώ
Μια βαθιά κατάσταση ηρεμίας
Μια μονόπλευρη ερώτηση
Ήταν μόνο η ιδέα μιας απλής συνωνυμίας

A black and white photograph of shattered glass fragments against a dark background. The glass is broken into several large, jagged pieces with sharp edges and visible cracks. The lighting highlights the transparency and the intricate patterns of the fractures. The text is overlaid in the center of the image.

Sometimes I feel like glass
So easy to shatter, and so hard to
build back up
Sometimes when I feel like glass, I
try to break myself, it's always
seemed to hurt less that way
Sometimes I feel like glass, so I sit
in a boiling hot bath, and after my
skin and bones begin to crack, I
drown myself in cold water
Hoping I shatter into a million
pieces.

Κι όμως... είμαι παιδί»

Είμαι παιδί,
αυτή η σιωπή με εξαντλεί
με κάνει να νιώθω μόνη κι αβοήθητη πολύ.

Είμαι παιδί,
που θέλει να ζει την κάθε του στιγμή
μα η ζωή προχωρά και με τραβά με δεμένη κλωστή.

Είμαι παιδί,
που καθημερινά προσπαθεί να κρατηθεί ψηλά στην κορυφή
μα ο περισσότερος κόσμος αδιαφορεί κλεισμένος συνειδητά
στον εαυτό του το κλουβί.

Είμαι παιδί,
που θέλει να κλάψει, να φωνάξει, να ανοίξει τα φτερά του να
πετάξει και να ακουστεί
αλλά οι δρόμοι είναι άδειοι, δίχως ψυχή και γεμίζουν μοναχά
όποτε θέλουν αυτοί.

Είμαι παιδί,
στην καρδιά μου θα χαραξω την ηλικία αυτή
και θα μ' ακολουθεί μέχρι την τελευταία μου πνοή.

Είμαι παιδί!

Είμαι παιδί...

Αν με ακούει κάποιος, ας με λυπηθεί.

Αγγελική Μπουρλιού

Υπομονετικά ανυπόμονος

Λύσε τα θέματά σου με την δική σου ησυχία,
Μα εγώ θέλω να το φωνάξω από όλα τα ηχεία.
Μιλούσαμε για αρκετή ώρα και μου φαίνεται ωραίο τώρα,
Να κοιτάω τα αστέρια και να σκέφτομαι εσένα.

Είναι αμοιβαίο το συναίσθημα γιατί μόνο έτσι θα εξηγούσα
Όλα αυτά τα μηνύματα που είσαι απολύτως παρούσα.
Στις φωτογραφίες βλέπω το προσωπάκι σου, είσαι τόσο όμορφη
Και εκεί θα είμαι εγώ αν το σώμα σου, κάποια στιγμή, κρυώνει.

Ξύπνιο με κρατάς την νύχτα, για να σε σκέφτομαι και να γράφω
Και έτσι καταφέρνω το παρελθόν μου σιγά σιγά να διαγράψω.
Σε θέλω τώρα στην αγκαλιά μου, να σου πάρω όλο τον πόνο,
Μα άσε στην άκρη τον δικό μου γιατί σίγουρα θα ζυγίζει ένα τόνο.

Πλησιάζει η ώρα της δική μας στιγμής,
Εκεί όπου δεν θα υπάρχει η δύναμη της πυγμής,
Μα μία ερώτηση με βασανίζει αφάνταστα
Αν θα με ανεχτείς ή θα φύγεις σαν φάντασμα.

Στίχους κάθομαι ολονυχτίς και γράφω,
Αφού είναι το μόνο που ξέρω να κάνω
Και εύχομαι να σε έχω δίπλα μου σύντομα
Διότι της αγάπης αρχίζω να εμφανίζω το σύμπτωμα.

~ Το παρ'ολίγον ραγισμένο αγόρι~